

prima instanță - (judecătoria Centru mun. Chișinău) G. Stratulat
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, N. Simciuc, I. Cotruță

ÎNCHEIERE

05 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Consiliul municipal Chișinău,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat împotriva Consiliului municipal Chișinău, intervenient accesoriu Donoga Petru cu privire la contestarea actului administrativ,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Consiliul municipal Chișinău și s-a menținut hotărîrea judecătorei Centru mun. Chișinău din 06 iunie 2016,

c o n s t a t ă :

La 19 august 2015 Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Chișinău solicitând anularea deciziei Consiliului municipal Chișinău nr.3/45-57 din 19 mai 2015 privind darea în locațiune a unor încăperi din str. Sucevița, 43 (subsol cu geamuri) lui Donoga Petru.

În motivarea pretențiilor formulate a indicat că, Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat a efectuat controlul sub aspectul legal al dispoziției emise potrivit prevederilor art.64 din Legea nr.436-XVI din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală și a constatat că anularea deciziei Consiliului municipal Chișinău nr.3/45-57 din 19 mai 2015 privind darea în locațiune a unor încăperi din str. Sucevița, 43 (subsol cu geamuri) lui Donoga Petru, contravine prevederilor art.77 alin.2), 3), 5) al Legii nr.436-XVI din 28 decembrie 28 decembrie 2006 privind administrarea publică locală.

Menționează că, Consiliul municipal Chișinău la emiterea deciziei nu a ținut cont de prevederile legale, și anume nu a organizat licitație publică așa cum prevede legea.

Relatează reclamantul că, decizia în cauză contravine prevederilor art.77 alin.2), 3), 5) al Legii nr.436-XVI din 28 decembrie 28 decembrie 2006 privind

administrarea publică locală și care prevede expres că darea în arendă ori în locațiune a bunurilor proprietate a unității administrativ teritoriale se fac prin licitație publică, organizată în condițiile legii, cu excepția cazurilor stabilite expres prin lege.

De asemenea, contravine și prevederilor pct.23 din Hotărârea Guvernului nr.483 din 29 martie 2008, care prevede că autoritatea abilitată poate accepta darea bunurilor neutilizate în locațiune prin negocieri directe, atunci când închirierea lor nu a fost solicitată la o licitație, când cheltuielile de organizarea licitațiilor nu sunt justificate nu sunt acoperite de chiria pe 6 luni.

Menționează că, Consiliul municipal Chișinău la adoptarea actului administrativ contestat a ignorat prevederile art.9 alin.2) din Legea nr.317 din 18 iulie 2003 privind actele normative ale Guvernului și ale altor autorități ale administrației publice centrale și locale, care stipulează că actele normative ale autorităților administrației publice centrale și locale trebuie să corespundă întocmai prevederilor constituționale, legilor.

Prin hotărârea judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 06 iunie 2016, cererea de chemare în judecată înaintată de Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat a fost admisă.

S-a anulat decizia Consiliului municipal Chișinău nr.3/45-57 din 19 mai 2015 privind darea în locațiune a unor încăperi din str. Sucevița, 43 (subsol cu geamuri) lui Donoga Petru.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 30 iunie 2016, Consiliului municipal Chișinău a depus apel solicitând, admiterea apelului, casarea hotărârii judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 06 iunie 2016 și emiterea unei noi decizii de respingere a cererii de chemare în judecată înaintată de către Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2017, s-a respins apelul declarat de către Consiliului municipal Chișinău și s-a menținut hotărârea judecătoreie Centru mun. Chișinău din 06 iunie 2016.

La 21 februarie 2017, Consiliului municipal Chișinău a declarat recurs împotriva hotărârii judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 06 iunie 2016 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2017, solicitând casarea acestora și emiterea unei noi decizii de respingere a pretențiilor înaintate de Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat.

Recursul a fost depus în temeiul art. 432, alin. (2), lit. c) din Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a interpretat în mod eronat legea.

În motivarea recursului recurentul a indicat că decizia instanței de apel a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept material. La examinarea pricinii instanța nu a determinat circumstanțele reale, a dat o calificare greșită raportului material litigios, greșit a soluționat conflictul dintre normele cuprinse în diferite acte normative și greșit a interpretat legea și analogia ei.

Sușține că la examinarea cauzei în fond instanța nu a luat în considerație probele și argumentele prezentate de pârât.

Consideră că decizia emisă de Consiliului municipal Chișinău, este legală dat fiind faptul că a fost emisă de către un organ competent, conform legislației în vigoare și cu respectarea procedurii stabilite.

În opinia recurentului actul administrativ este emis legal și nu contravine legislației.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 17 ianuarie 2017.

Potrivit scrisorii de comunicare copia deciziei a fost expediată părților la 03 februarie 2017 (f.d.92), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

Potrivit prevederilor art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost depusă la 21 februarie 2017, respectiv recursul se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Consiliului municipal Chișinău nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Consiliului municipal Chișinău, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari

